

ÎNCHEIERE

19 septembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Nicolae Clima
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Ușenco Roman

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Ușenco Roman împotriva
Procuraturii sectorului Centru mun. Chișinău cu privire la anularea răspunsului,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2013, prin care a fost
respins apelul declarat de către Ușenco Roman și menținută hotărârea Judecătoriei
Centru mun. Chișinău din 03 decembrie 2012, prin care acțiunea a fost respinsă,

constată:

La data de 02 mai 2012 Ușenco Roman a depus cererea de chemare în judecată
împotriva Procuraturii sectorului Centru, mun. Chișinău cu privire la anularea
răspunsului de refuz nr. 21-99 pet/07- 1651 din 19 martie 2012.

În motivarea acțiunii a indicat că s-a adresat în temeiul art. 71 alin. (2) CPC cu
cerere Procuraturii sectorului Centru, mun. Chișinău în vederea atragerii acesteia în
cadrul examinării litigiului de muncă iscat la cererea sa de chemare în judecate
împotriva Companiei „Oriflame”, ca participant în interesele invalizilor, invocând că
dânsul este invalid de gradul II.

Susține că prin intermediul oficiului poștal, la data de 04 aprilie 2012 a primit
răspunsul Procuraturii sectorului Centru mun. Chișinău nr. 21-99 pet/07- 1651 din 19
martie 2012, prin care i s-a refuzat în satisfacerea cererii sale, fiind invocat că, în urma
examinării cererii, a materialelor acumulate la cazul dat, temei pentru intervenția
procurorului lipsește.

Apreciază răspunsul dat ilegal, motiv pentru care solicită anularea răspunsului
Procuraturii sectorului Centru mun. Chișinău nr. 21-99 pet/07- 1651 din 19 martie
2012.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din. 03 decembrie 2012 acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2013 a fost respins apelul declarat de către Ușenco Roman și menținută hotărârea primei instanțe.

În susținerea concluziilor sale instanțele cu referire la prevederile art. 3 din Legea Contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, au stabilit că răspunsul de refuz a Procuraturii sectorului Centru mun. Chișinău nr. 21-99 pet/07-1651 din 19 martie 2013 corespunde legislației în vigoare, este complet și obiectiv.

La fel, instanțele cu referire la prevederile art. 71 CPC, care indică că intentarea acțiunii civile de către procuror în interesele unei persoane inapte de a se adresa de sinestătător ține de competența exclusivă a procurorului, au reținut că instanța de judecată nu poate să substituie atribuțiile procurorului în vederea obligării acesteia de a intenta acțiune în interesele unei persoane terțe.

La 19 iulie 2013 Ușenco Roman a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu remiterea pricinii la rejudicare în prima instanță.

În motivarea recursului invocă dezacordul cu decizia instanței de apel, apreciind a fi neîntemeiată și emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept procesual.

Susține că instanțele inferioare nejustificat nu au dat apreciere concluziilor Inspecției Muncii nr. 12-936 din 28 iunie 2011, considerînd că instanțele au ignorat faptul că dânsul a fost eliberat din serviciu, deși este invalid de gradul II și nu are capacitatea de muncă deplină.

La fel, apreciază drept ilegale și concluziile instanței de apel, cu referire la faptul că organele procuraturii nu urmează a interveni în litigiul de muncă care a fost înaintat împotriva Companiei „Oriflame” la cererea sa, fiind ignorate, astfel, prevederile art. 71 alin. (2) CPC.

Afirmă că a fost impus să se adreseze personal cu cerere de chemare în judecată împotriva Companiei „Oriflame”, în vederea neomiterii termenului de prescripție de adresare cu acțiune în judecată.

Insistă că scopul său de a atrage organele procuraturii în litigiul de muncă iscat cu Compania „Oriflame” este de a-i apăra interesele sale, dânsul fiind invalid de gr. II.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a

fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Ușenco Roman nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Ușenco Roman asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Ușenco Roman ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul lui Ușenco Roman se consideră inadmisibil.
Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Nicolae Clima

Tamara Chișca-Doneva